

A MUNKA

XXI. évfolyam, 1. szám.

Ára 24 fillér

Salgótarján, 1943. Január 2

1943.

Vajjon mit rejtget ez a titok-
zatos szám? Elhozza-e vágyaink,
álmaink és terveink megvalósulá-
sát? Könnyit-e sorsunkon, vagy
pedig még nehezebb megpróbálta-
tások elé állít? Földi anya szülöttje
nem tud ezekre a kérdésekre vá-
laszolni, mert az Isten nem adta
meg azt a tehetséget, amit röviden
jövöbelátásnak mondunk. Ha mégis
foglalkozunk a várható eshetősé-
gekkel, akkor tisztán tapasztalati
tények alapján következtethetünk,
de mindig ott kell legyen megállá-
pitásaink felett Damokles kardként
a szent bizonytalanság.

Az isteni gondviselés bölcses-
ségének egyik legnagyobb bizonyí-
téka ez a tehetségbeli fogyatékos-
ságunk, amely első pillanatra viz-
szásnak látszik ha azt vizsgáljuk,
hogy milyen képességek vannak az
emberben. A legelvontabb fogal-
makkal, például a bölcsélet, azután
a mennyiségtan stb. titkaival nem
áll már hadilábon az emberi elme,
csak a jövőbe nem tud belepillan-
tani, csak azt a fátymolt nem tudja
fellebbenteni, amely az elkövetke-
zendő napok titkait borítja el sze-
meink elől. Ha nem így volna, az
lenne a baj! Mennyi akarat törne
derékban ketté, mennyi jószándék
változnék át ártó indulattá, ha bi-
zonyosak lennének arról, hogy egyik
vagy másik cselekedetünk, tervünk
hogyan fog végződni! Kerékbe-
törné talán még a becsület, a test-
véri érzés és a család együvértar-
tozásának gondolatát is, ha egyszerű
következtetéssel és a lehetőségek
egymásmellé állításával holt bizto-
san meg tudnánk állapítani aholnap,
vagy holnapután történendő esemé-
nyeket.

Ennek ellenére az emberi ter-
mészet kíváncsisága nem marad
nyugton. Állandóan feszegeti a jö-
vőt, fürkészi azokat az eshetősége-
ket, amelyek egymás mellé sora-
kozva befejezett cselekménnyé vál-
hatnak. Így igyekszik kialakítani
ezt a képet, amely azután elhatá-
rozó lehet jövőjére. De ne értsük
félre egymást! — tudunk mi kö-
vetkeztetni egyszerűen és észsze-
rűen. Ami például a természet ren-
des törvényeit illeti, ami az időjá-
rás évszakonkénti változására vo-
natkozik, ott csekély, majdnem
mellőzhető eltérések találhatók.
Ilyen értelemben nem tévedhetünk,
amikor a jövőt fürkészzük, ellenben
a rendkívüli események, a termé-
szeti jelenségek váratlan elfordulása,
illetve a megszokottól való eltérése
már olyan eltulodásokat okozhat,
amelyek előtt tehetetlenül és tájé-
koztatlanul állunk. A szárazság, ár-
viz, jégverés felforgathatja gyöke-
restül terveinket és számításainkat.
Vegyük hozzá most ehhez az em-
beri természet szeszélyes ingado-
zásait és akkor még világosabban
láthatjuk, hogy mennyire a vaksó-

tétben tapogatódzunk, amikor igyek-
szünk eligazodni a sok véletlen és
bizonytalanság között. Erre az ál-
lapotra ugyancsak ráillik az a köz-
mondás, hogy vak vezet világtalant.

Az előbb elmondottak alapján
azonban más a helyzet azokkal az
eseményekkel kapcsolatban, ame-
lyek megvalósulásukban tulnyomó-
részt tőlünk magunktól függenek.
Amiben az embernek cselekvő sza-
badsága és akaratának kifejeződése
maradéktalanul megnyilvánulhat,
azokban már biztosabban állunk
és következtethetünk. Ha a józan
ész és a természet törvényei nem
gáncsolják el a tervet, ha a való-
színűségi számítás alapján megtörtén-
hető cselekményeket és azoknak

következményeit elhatározott szán-
dékmal és tehetségünk, erőnk teljes
odaadásával végezzük, illetve írá-
nyítjuk, akkor aligha csalódunk.

Nagy ismeretlen kérdőjelként
mered tehát eléünk 1943, az az esz-
tendő, amelytől várjuk a mostani
világégésben vágyaink beteljesüle-
sét, vagy legrosszabb esetben olyan
megközelítést, hogy utána újabb
erőfeszítéssel és nekirugaszkodással
végleg révbe jutunk.

Nem szabad tehát pillanatra
sem megtorpannunk, vagy a sikerbe
vetett reményünkben meginognunk,
mert ebben az esetben az ismeret-
len 1943 saját hibáinkból okozna
csalódást.

Szegénység — gazdagság

Ilyenkor, újesztendő táján az em-
ber számbaveszi napigondjait, melyek kö-
zött állandóan előtérbe tolakszik a sze-
génység, mely immár több mint fél év-
századon át kísér a hiába várom minden
új év előtt, hogy az már bizonyára meg-
hozza a gazdagságot, sajnos, eddig minden
szorgalmam, munkateljesítményem, sőt a
lehető takarékoságom dacára csak a sze-
génységem további folytatását hozta meg.
De mint minden esztendőben eddig, úgy
most is dolgozik bennem egy tudatosabb
megérzés, hogy a rámkövetkező évben is
csak olyan szegény ember leszek, mint
eddig voltam s ilyenkor azzal a sok szép
aranymondással vigasztalodom, mely a
szent és szép szegénység dicséretét zengi
és rosszalólag nyilatkozik a gazdagság
állapotáról, mely a kárbotat veszedelmé-
vel terhes.

Igyekszem ilyenkor átélteni ezt a ne-
mes gondolatot és szeretnék örülni annak
a boldogságnak, hogy szegény vagyok és
szívemből sajnálni azokat, akik gazdagok.

Bevallom, ez nekem még sohasem sike-
rült a élő emberrel nem is találkoztam
még, akinek sikerült volna. Inkább csak
a színművekben és a regényekben for-
dulnak elő ilyen emberek, de nekem
hiába mondiák, hogy ők a szegénységet
szeretik, mert az írók ügybuzgó bizony-
gatása sem bizonyít be egyebet, minthogy
egy paraszt leány esetleg jobban szeret
egy egészséges és tetterős szolgaleányt,
mint egy totyakos nagygazdát, akinek
amellől förtelmes rokonsága is van s má-
sik esetben azt, hogy egy feltékeny asszony
képes visszaráncigálni férjét a karrier út-
járól, mikor rájön, hogy ennek az útnak
mentén kísértők integetnek és a férj nem
tanusít ezek ellenében kielégítő szilárd-
ságot. Mondjuk azonban, hogy a színmű-
vek és regények tanulsága csakugyan az,
amit az írók el akarnak velem hitetni és
ezek a színpadi és regénybeli hősök
csakugyan azért boldogok, mert szegé-
nyek. Ez sem változtat azon a meggyő-
ződésemen, hogy élő embernek ilyen

perverzus guszta nem lehet.

Az ember mindig kifelé törekszik a
szegénységből, azt hiszem maga az író is,
én legalább sohasem hallottam olyan ír-
ról, aki visszautasította volna a tantiéme-
ket azon a címen, hogy ő fél a gazdag-
ságtól, mert az destruálja az ember er-
kölcseit. A szent szegénységnek ezt a
dicséretét nem is a szegények találták ki,
az inkább a gazdagoknak kézbezálló tan-
tétel, mert ha az erkölcsi fölény illuzió-
jával kielégíthetik a szegénységet, ez sok-
kal jobb üzlet, mintha valóban teljesíté-
niök kell a gazdagsággal együtt kapott
szociális kötelességeiket. A szentírás sem
a szegénységet dicséri abban a példaszó-
ban, amely szerint könnyebben átbujik a
teve a tű fokán, semmint a gazdag em-
ber bejutna a mennyországba, hanem arra
utal, hogy a gazdag ember több kötele-
séget mulaszthat, mint a szegény és az
ember eredendő természeténél fogva ne-
hezebben szánja rá magát, hogy a fű-
ösvenyt elhagyva, a felelősség szorosabb
utját válassza, semmint a teve arra, hogy
megpróbáljon átbújni a tű fokán. A szent-
írás sem mondja azonban, hogy a szegény
embert kevesebb bűn kísérti, csak azt,
hogy a szegény ember bűnét könnyebb
megbocsátani. A szegénység nem jó do-
log és semmiesetre sem az az állapot,
amiben az ember földi léte legemberibben
teljesül. Maga Buddha is csak a szentek-
nek írta elő a vágytalanságot, de a többi
ember életörömét nem korlátozta.

Különösen időszerűtlenül hat a sze-
génység dicsérete ma, mikor földek és
tengerek lángolnak abban a harcban, mely
a szegénység harca a jobbletért. Nincs
telen országok akarnak részesedni azek-
ban a javakban, amelyeket birtokló or-
szágok jogosulatlan mennyiségben hará-
csoltak és az egész szociális probléma
nem egyéb, mint megfogalmazása az em-
ber természetes követelésének, hogy az
Isten adta javakban részesedjék. Sokféle
módszert és megoldást ajánlanak az ille-
tékesek s még sokáig fogják egymást mar-
cangolni a sokféle igazhitűek és a sokféle
eretnekek, de abban mind egyezik, hogy
az embernek jobb léteznie van joga. Olyan
szociális hittétel van, amely azt követeli,
hogy ne legyenek gazdagok, de olyan

A 938-as.

Írta: HORVÁTH JÓZSEF. Pápa.

Az Ur egyezerkilencszáznegyven-
kettedik esztendejének őszén valami szo-
katlanul furcsa kód ereszkedett alá Ósi-
bédinának síkjára és belepte a vadont s
a Dont...

Nem maga a kód, mint ilyen volt
szokatlan és furcsa. Ahhoz régen hozzá-
szoktak már a Donvidék csendes lakói,
hogy hüvösödő, álmag, opálos szeptem-
beri napokon megtörik a nap sugárzó
fénye és nyomásztó szürke kód terpesz-
kedik a Don két partjára. Ez készítette a
fecskéket messze-messze déli utra, az em-
bereket pedig rózsaszédésre, élelemgyűj-
tésre, télvárásra.

Ez az új kód nem a csendes ősz
kigöngyölése volt. Valami egészen más:
az eget, földet megrázó háborúé. Bombák,
gránátok, lángszórók fülsiketítő potenciá-
jának terméke volt az a kód. Nem csen-
des, szürke és hideg, mint amilyennek a
lehéidai ősmagyarok is ismerték a Don
kódját. Hanem vijjogó fekete égető kód,
amely a maga sötét méhében ott hordozta
a titokzatos halált.

A harcbevett magyar zászlóalj már
egészen a folyókig szorította vissza az
ádáz ellenséget. De itt megvetette a lá-
bát. Köröskörül bunkerek, tankcsapdák,
bidóállások várakoztak a támadókra. Itt
csak két választás volt. Teljes erejük el-
sőprő lendületével beleszorítani az orosz
a Donba, vagy elpuesztulni hősi önmegta-
gadással egy szállig.

Az ellenség állásainak, harcierejé-
nek, mozdulatainak megfigyelését egyideig
csak a felderítő repülőgépek végezték,
de az általuk hozott fényképanyag nem
nyújtott biztos képet. Erősített tábori ör-
sökre, készültségekre, őrzáratokra volt
szükség, még pedig nem is válogatott, ha-
nem önként jelentkezett legényekből,
akik a félelmet hírből sem ismerik, mert
a hosszú állóharc ideje alatt nagyon meg-
vetették a lábukat az oroszok a szürke
folyó partján s mire valaki állásaik kö-
zelébe juthatott volna, addig az akname-
zőkön, kiserődők nyílásain, vadonok bok-
rai közül, százszor rálesett a biztos halál.

Két tábori járőr — 16-16 ember —
már odamaradt örökre. Az első Szűrvedy
őrmester vezette, csupa szálla legények-
ből, izomkolosszusokból, sasteintetű ma-
gyarokból, — akiket több mint kétszáz
önként jelentkezőkből válogatott ki a pa-
rancsnokuk. Hogy mi lett a sorsuk, azt
senki sem tudta, de a bajtársak csüggedt
tekintetéből kiolvasható volt a ki nem
mondott sejtélem: sohasem jönnek vissza,
hiszen már több mint két hete elmentek.

A másik járőr éppen egy hete tá-
vozott el Simon hadapródőrmester ve-
zetésével, ha lehetséges, az előbbieknél
még kipróbáltabb fiukkal, s róluk sem
hozott hírt még a madár sem.

A harmadik felderítő járőr vezető-
jévé — félzakasznai önként jelentkezett
hadnagy, zászlós és tisztihelyettes közül —
Raksányi zászlót jelölté ki a parancsnok,
figyelembe véve az összes tényezőket.
Raksányi a polgári életben tanító volt,
teljesen árva és nőtlen fiu, nem várta

haza más, csak a galambjai. Így termé-
szetesen órá esett a választás annyival is
inkább, mert egy hasonló vállalkozás si-
keres elvégzéséért ott fénylett a mellék
a kiserőst.

Raksányi zászlósának azonban egy
óhajítása volt az indulás előtt. Az, hogy
még egyszer átlátogathasson az arcvonal
mögött alig 20 kilométernyire levő posta-
galamb-szállásra. Különös egy ember volt
ez a Raksányi. Más fiatal tiszt a harci
szünet és szolgálatmentesség idején igye-
kezett az időt kihasználni arra, hogy a leg-
kellemesebben szórakozhassék. Az egyik
levelet írt, a másik kártyázott, a harmá-
dik valami szöke orosz szépséggel botlo-
dozott. Raksányi — ha egy óra szabad-
ideje volt — már motort, vagy bálaalo-
vat, vagy akár kerékpárt kerített és ment
a hadigalambokhoz. Mikor azután vissza-
jött, mindig volt nála — az oldalára érő-
sitett kis szállítókosárban — egy-két lijedt
szemű kék vagy kovacsolt szárnyas, me-
lyeket valami kis üzenettel nagy boldo-
gan eresztett vissza a telepre. Revizorky
százados fejcívóva mosolygott a zász-
lósra. Nem tudta megérteni a galamb-
zás soha nem tapasztalt, erős szenvedé-
lyét. Aztán ráveregetett a vállára

— Javíthatatlan vagy te. Galambos!
De jól van, hát csak eredj! De aztán
iparkodj vissza, mert alkonyat után in-
dulnod kell az embereiddel!

Tisztársai is évődve szóltak hozzá.
— Érthetetlen vagy te, Galambos!
Más ember ha ilyen vállalkozásba indul,
egy galambtól bucsuzik el, de szárnyat-
lantól. Te meg arra kérsz engedélyt, hogy

nincs, amely azt követelné, hogy mindenki szegény legyen. Ételhez, ruhához, fedélhez, kultúrához, civilizált élethez, tisztasághoz, biztonsághoz, egészséghöz, szórakozáshoz minden embernek joga van s ha ezt megkapja, akármilyen csekély adagban, többé nem szegény, akkor már megszabadult a szegénységtől.

Sokáig fogjuk még élni egymást abban a vitában, hogy milyen rendszer biztosítja ezt az állapotot és mi az a minimum, ami a szegénységet kiküszöböli és sok vér elfolyik még a csatatereken és a barrikádokon, amíg rájövünk az igazságra, amely szerint az erősebb ember mindig gazdagabb lesz, de a többlétből gyűjtött, amely megmarad, mikor már a szegénységből kiszabadultak a szellemi és anyagi igények emberi minimumának kielégülésében. Ma szilaj erővel riadt fel az emberiség lelkiismerete és keresi a problémát, hogy megfogalmazhassa és megoldhassa. Egyelőre aligha oldja meg, de közelebb jut a megoldáshoz s ez a megoldás lehet olyan, amire most még

nem is gondolunk, de semmiesetre sem lehet a szent és az állítólag konstruktív erőket felszabadító szegénység.

Mikor tehát arra kérem az írókat, hogy a szegénységet legfeljebb privát passzióként gyakorolják, de nekem ne dicsérjék, teszem azt nemcsak a magam egyéni szempontjából, aki a szegénységet őszintén utálom, hanem hivatkozom a koreszmékre, amikből annyi az eszme, amennyi a szegénységet gyógyítja. A tevénehezen buvik át a tű fokán, a gazdag ember még nehezebben jut a mennyországba, de a szegénység sem ment meg a kárhozattól. Istennek tetsző életet akkor élhet külön hősiesség nélkül az ember, ha nem lesz gazdag, hanem a jólét különböző fokozataiban élhet az ember emberien, becsületesen és megnyugodva. Ezt a kort hozhatná el az új esztendő az emberiségnek s akkor valóban volna „dicsőség menyben az Istennek, békesség földön az embernek.”

(—ány.)

Levél a harctérről.

Magyarok! Testvérek. Űzen a Doni kanyar s végig a Don rekettys partja. M. álljuk a vártát, mi a magyar honvédek. Űzenünk néktek valamennyien, ebben a néhány sorban, amelyben az egész magyar népek szeretetteljes, karácsonyi ünnepeket és boldog Ujesztendőt kívánunk.

Boldogan és büszkén álljatok a csillogó karácsonyi alá, mert nekünk is örömet és meglepetést hoz a kis Jézuska. Örömet, hogy Ti, kedveseink nyugalomban éltek távol a pusztaulástól. Melegédest, mert a Ti nyugalmatokat Istenbe, karjainkba és fegyvereinkbe vetett bizalommal mi biztosíthatjuk.

Ti pedig Magyar Anyák és Asszonyok, kik fiatokat, férjeket veszítettétek el, nyugodjatok bele az Isten megváltoztathatatlan rendelkezésébe és magyar büszkeséggel viseljétek el szívetek fájdalmát. Fiatok a legnagyobbat, az életét áldozta közös anyánkért, Hazánkért. Ne sirassátok őket és ne sirjatok mi értünk. Egyetlen fegyverekkel, szívből jövő imákkal ostromoljátok az Eget.

Sebesült Bajtársak, kik már otthon vagytok, mutassatok példát a türelemre és a munkára. Munkánkért megsegít az Isten s az Ő segítségével csak győznünk lehet.

Moyzes József zls.

Országos Gyűjtés a honvéd-családokért!

Amidőn az ország első asszonya, Kormányzó Urunk Hitvese augusztus 10-én rádiószózatot intézett a magyar társadalomhoz a Szovjetországról harcoló magyar honvédek részére megtartott téli ruha gyűjtés érdekében, bejelentette, hogy a tél folyamán mozgalmat indít a hadbavonultak itthonmaradt családjának társadalmi támogatása céljából is. Azóta sok áldozatot szedett a há-

boru s a megdicsőült hősök élén vitéz Nagyányai Horthy István Kormányzó-helyettesünk vonult be a halhatatlanságba. Édesanyja, az ország első asszonya hozta tehát a legnagyobb áldozatot a hazáért s most ez a gyászhaborult anyai szív fordul a magyar szívekhez, hogy enyhítse a hadbavonult katonák családjának sorsát.

A szeretetteljes kérő és hívó szó,

amely az áldozat és a kötelesség jogán szól hozzánk — mindnyájan érezzük — kötelező erejű parancs. Mert aki ilyen fenséges áldozatot tett a haza oltárára, annak nemcsak kért, hanem követelni is joga van s az hogy felhívásának minden erőnkkel eleget tegyünk, nem csupán emberség, hanem egyéni becsület kérdése is.

A Kormányzó hitvese által bejelentett akció január 17-től február 7-ig gyűjt pénzádományokat a hadbavonultak családjá részére. Újév napján száll a gyengéd hívó szó mindenkihez, tehetősebbhez és szegényhez egyaránt, hogy hozza meg filléreivel vagy pengőivel a maga kis áldozatát annak a nagy áldozatnak ellenében, amelyet mindnyájunkért hoznak a harctéren küzdő katonák és családjaik, még nemzetünk első családját sem kivéve.

Ez a gyűjtés valóban több egyszerű jótékonykodásnál, amelynek gondját pár filléres adománnyal el lehet vetni. Adjunk kell, minél többet, erőnkön felül, hiszen a társadalom emberi és magyar érzése ilyen alkalmakkor nyilatkozik meg s ebben a gyűjtésben is eldől a nagy kérdés, hogy igazán és őszintén akarjuk-e a jobb, boldogabb jövőt. A Főméltóságú Asszonynak szívbemarkoló szöze arra int mindenkit, hogy szálljon magába, feleljen tetteikkel arra a kérdésre, hogy méltó módon megtette-e kötelességét.

Adjunk, mert mindnyájunk jövőjének és boldogságának adunk.

Köszönet.

A honvédek karácsonyi szeretet-adományára a város közönsége által gyűjtött pénz és dohány adományokat — mint azt már közöltük — még november 26-án a miskolci VII. honvédkerület Parancsnokságához küldték el a város bajtársi szolgálatát ellátó hölgyek. A késve beérkezett adományokat a városunkból induló zászlóalj legénysége részére ajánlották fel a gyűjtő hölgyek a város polgármestere útján, akihez az alábbi levelet intézte a helybeli zászlóalj parancsnoka:

Méltóságos Polgármester Ur!

Kedves Barátom!

Örömmel vettem Salgótarján megyei város közönségének nemes ajándékát az elvonuló zászlóalj részére.

Megtisztelő figyelmességéért fogadd mind a magam, mind az elvonuló zli. tisztikarának és legénységének köszönetét. Arra kérek, hogy köszönetüket a város közönségének tolmácsolni szíveskedjél.

Jóleső érzés tölt el, hogy Salgótarján megyei város közönségének meleg

szeretete kísért el bennünket arra az útra, ahonnan — a Haza védelmében vállalt kötelességünk maradéktalan elvégzése után — dicsőősegesen fogunk a város falai közé visszatérni.

Jókívánságaitokat megköszönve, bajtársi szeretettel üdvözlöl

Salgótarján, 1942. december hó 19.

Botond alezredes.

Salgói Leventék a honvédekért.

Követésre méltó példát mutatott a Salgói Levente Egyesület, amikor az ottani köszöntőbánya üzemvezetőségének jóindulatú támogatásával az olvasókör kultúrtértermében december 26-án a leventeintézményt glorifikáló: „Hiszek egy Istenben” c. 3 felvonásos népszínművet előadta és annak tiszta jövedelmét a fronton küzdő salgói honvédek karácsonyi alapja javára fordította. A terem zsúfolásig megtelt a salgói és a környező falvak közönségével, akik a salgói műkedvelő gárda rutinrozott és lelkes játékát mindvégig nagy tetszéssel és tapsal kísérték. Az együttesből különösen ki kell emelnünk a darab egyik főszereplője és főrendezője, a hadirokkant Csoma Vilmos salgói tanító, továbbá Iváncsis Géza, Szabó Erzsike, Balázs Sándor, Csiskó Piroška, Csiskó Kálmán, Balázs Sándor Janik Annuska művészi játékát. A darab másik főrendezője a fáradhatatlan, kiváló jártasságu Longauer József volt, míg az igen sikerült díszleteket Zacharidez Gusztáv tervezte. Az eredmény nem is maradt el. A jegyárakból és a felülfizetésekkel több mint 600 pengő gyűlt össze. A rendkívül nemes és hazafias cselekedetnek, a bányaüzem vezetősége, az ottani levente egyesület, a rendezők és a szereplők kivétel nélkül minden dicsőretet megérdemelnek.

Betlehemesek

A karácsonyi ünnepek előkészületei a betlehemes gyermekcsoportok. De sajnos éppen úgy elkorcsosodtak, mint az anyagelvű, háborús közérkölcök.

A sokszor — szennyes fehéreműtbe, rongyos bekecskébe és sapkába öltözött, botokkal felfegyverkezett, színes papirossal ékesített összeverődött gyermek

elbucszhass a hadiszállás szárnyas postagalamb-seregétől!

Beszélhetek annak! Perceken belül egy motorkerékpárt kerített valahonnan, aztán se szó, se beszéd: eszeveszett száguldással megindult a galambtelep felé. Percek múlva csak a porfelhő mutatta a nyomát, amerre elhaladt, meg fejcsóváló bajtársi ítéleménye.

— Kótyagos!

Két órán belül otthon volt, oldalán megint az ismert kis galambkosárral. Olyan rendkívüli boldogság ült az arcán, mint aki egymásután két játékban nyeri meg az osztálysorsjáték főnyereményét. Szóba sem állt a szálláson lézengő bajtársai, hanem fékezhetetlen rekedtysággal egyenest a századoshoz rokkott.

— Százados ur, megkaptam a 983-as, a kékkovácsolt öreg himet!

— Mit kaptál meg? — nézett rá a százados döbbsen tekintettel, ahogy az eszelősökre szoktak nézni.

— Hát nem érte a százados ur? A 983-as! A kékkovácsolt öreg himet. Lehet-e még ilyen boldogság a világon? Most már bizonyosan győzünk!

A százados részvétellel nézte. — Ugy-e Galambos, mindig mondtam neked, hogy ne kinlódj folyton a galambokkal, mert a végén majd belezavarodsz. Nem hittél nekem. Látod most itt van.

— Százados ur, ennél őszintébb örömet nem érzett még ember. Jókedvében találtam a telep-parancsnok urat! Első kérésre szó nélkül átadta — egy másikkal együtt — a 983-as számú ké-

kovácsolt öreg himet, csak annyit kötött ki, hogy jobban vigyázzak rá, mint a szemem világára!

— De az Isten szent szerelmére, mi hát az a 983-as kékkovácsolt öreg him, valami öreg patkolósegéd, vagy mozdonyfűtő? — kérdezte félig derűsen, félig idegesen a százados.

Raksányi úgy nézett rá, mint a XX század legnagyobb analfabétájára.

— Százados ur csak tréfál. Hogyan lehet azt nem tudni, hogy mi a 983-as kékkovácsolt öreg him? Hiszen ezt még az árokpárti cigányapurdé is tudja.

— No mondjad már!

— Magyarország, sőt Európa leg-híresebb és legtehetségesebb postagalambja! — Hangzott az önértzetes válasz s a következő pillanatban már huzta is elő a kosárból a jól felépített testű, ijedt szemű, kékkovácsolt galambot, társával, egy vöröses barnával együtt.

A százados lelkisimlően mosolygott.

— Most már értem. Csak azt az egyet nem értem, hogy mit akarsz te ezekkel a jobb sorsra méltó kis madarakkal odakint? Azt gondolod, hogy neked ott lesz idő, alkalmad és módod a kis galambjaidal játszani? Mert ha, ilyen lehetetlenségre gondolsz, akkor nem is fogsz kimenni! Rendelek helyett másikat vezetők, mert a galambjaidért nem engedem pusztulásba jutni az embereimet.

A zászlós vigyázba merevedett.

— Százados ur, alázatosan jelen-tem, ezek nem játékszerek, amik miatt elveszünk, hanem bajtársak, akik meg-menthetik az életünket. Én ezeket azért

viszem magammal, hogy ha netalán mi is bajba jutnánk, mint az előző két őrárat, üzenetet küldhessek tőlük. Oda leadóállomást nem vihetünk, de biztosan tudom, hogy ezek a kis szárnyasok ezt pótolni fogják.

A százados újra mosolygott.

— Nézd Galambos, én nem vagyok galambász, mégis többet értek hozzá, mint te. Ezeket a galambokat, amint én tudom, alig egy-két hónapja hozták ide hadiszolgálatra a hazai galambtenyésztők-től. Ha most te ezeket elengeded, — éppen azért, mert okosak és kitartók — nem a haditelepre fognak visszarepülni, hanem hazamennek a polgári otthonukba Budapestre, Debrecenbe, Párára...

Most már a zászlós is mosolygott.

— Nem mennek ezek százados ur! Ezek be vannak szoktatva és tanítva, hogy innen csak a haditelepre repülnek vissza. Mind az összeset beszoktatták s az öreg kékkovácsoltak elég volt 3 napi tanítás, a negyedik napon 80 kilométer-ről már visszatért a telepre.

A százados legyintett.

— Csináld. Nem vitatkozom. Majd meglátjuk.

A 24 tagú erősített járőr alkonyat után — a galambokkal együtt — elindult kelet felé s pár száz méternyire elnyelte őket az egyre erősödő szürkület.

Másnap, a kora délelőtti órákban hosszasan csegett a parancsnokságon a tábori telefon s a százados ideges gyorsasággal diktált az írónoknak.

— Kilenc után társával együtt meg-érkezett a 983-as. Üzenetet hoztak. Az

üzenet teljes épségben érkezett meg — pontos miniatűr térképpel együtt — a lábukra erősített kis alumínium tokban. Raksányiék az erdősegekben elbujt tiszteres orosz tulerő fogságba ejtette.

Ugyanezen orosz ezred fogságában van az előbbi elvesztettnek hitt két járőr is, kiéhezett, elcsigázott, agyonkínzott állapotban. Az orosz tábor helye, az oda vezető út, a közbeeső bunkerok, aknámezők és rejtékhelyek a miniatűr térképbe pontosan be vannak rajzolva. Ki-szabadításukra erős gépesített zász-aljat mozgósítottunk, gyalogsági támog-tást kérünk mellőlük, hogy a foglyok ki-szabadíthatók legyenek. Ma este oda-nak, éjjel támadnak, reméljük holnap vis-szatérnek. Százados ur zászlóaljával csatlakozzék hozzájuk. A 983-as sajnos meg-sebesült, a másik épségben érkezett.

A miniatűr térkép alapján a követ-kező éjjel körükerítették és meglepték a gyanútan ellenséget. Nagyobb harcra nem került sor. A muszkák felismerték, hogy helyzetet megmenteni már nem lehet s a mieinknek már nem volt más dolguk, mint az elszórt fegyvereket összeszedni s a feltartott kezű bolsevikieket hátra ki-sérni. Szűrvedyék, Simonék és Raksányi-ék valamennyien megkerültek. Igaz, hogy az előbbieket igen elhagyatott állapotban, de idehaza aztán rögtön gondozásba vet-ték őket.

Reviczky boldogan ölelte keblére az embereit a nagy örömben Raksányival megint csak el kezdett évdődni.

— No Galambos, hiába voltak a madaraid. Téged is csak elkaptak éppen

— kamassz csoport az esti szürkület le-
pé alatt jár házról házra. Nem hirdetik
ők az áhitatos nagy Történet, hanem a
legtöbbnyire izléstelen, otrómba és tola-
kódó megjelenéssel koldulják a pénzt, vagy
ahogy mondják: szerzik a gubát.

Pedig mily kedves és várva-várt cso-
port volt valaha a betlehemes gyermekek
szüztiszta üde serege, amely növelte a
Szent Karácsonynak vallásos és áhitatos
hangulatát.

Benn gyökerezik ennek szükséges-
ége a népi lélek. Krisztus utáni vágyó-
dáiban és hosszú századok multját tük-
rözi vissza. Kíváncsú is volna ha a val-
lások és hitbuzgalmi egyesületek vernék
kezükbe a Betlehem járásra alkalmas
gyermekek kiválasztását, oktatását s a
közrendészeti hatóságokkal karöltve te-
relnék a helyes irányba a betlehemesek
ügyét.

Starián m. város polgármesteri hivataltól

20231/1942.

A papir és írószer keres-
kedői üzletek zárójá-
nak ujabbi megállapítása.

Határozat.

A papir és írószerkereskedők ké-
relmére a papir és írószerkereskedői üz-
letek záróját a budapesti kereskedelmi
és iparkamara meghallgatása után az üz-
leti záróról szóló 1942. évi VI. tc. 2§.
(4) bek. alapján az iskolák tanítási ideje-
nek figyelembevételével a mai naptól kez-
dőddőleg a következőkben állapítom meg.

A papir és írószerkereskedői üzle-
tek reggel fél 8 óra előtt kinyitni és este
6 óráig zárva tartani nem szabad.
Ezen üzleteket köznapon délután fél 2
órától 3 óráig zárva kell tartani. Ez a
rendelkezés azonban az országos és havi
vagy heti kirakóvás napjaira nem vo-
natkozik. Egyebekben az üzleti záróról
kiadott 17071/1942. számú rendeletben
foglaltak ezen üzletekre is vonatkoznak.

Erről értesülnek: 1) Végh Kálmán,
2) Győri József, 3) Friedler Samu, 4)
Szőke Imre kereskedők, 5) Baross Sző-
velség salgótarjáni fiókja vezetője, 6)
a m. kir. rendőrség helybeli kapitány-
sága, 7. városi kihágási bíróság, 8. Mun-
ka kiadóhivatala.

Salgótarján, 1942. december 21.
dr. Förster Kálmán
polgármester.

Tartsuk be szigorúan a légvédelmi előírásokat.

ugy mint Szürvedyt és Simont.

A zászlós magabizóan felelt.

— Százados ur alázatosan jelentem,
a parancsot, amit mi nem tudunk végre-
hajtani, mintaszerűen végrehajtotta a
983-as. Az 56 magyar foglyot mind egy
szálal épségben visszaszerelte. Az ellen-
séget pedig visszautazta a Don tulsó part-
jára, mert az innenső parton már végig
magyar zászlót lenget az őszi szél.

A százados keményen megrázta a
kezét.

— Gratulálok Galambos, neked is,
meg a galambodnak is. Derék magyar
munka volt. Feltejesztlek a nagyvezüstre.

A zászlós mikor meghallotta a ké-
kövacsolt öreg him sebesülését, örült
iramban száguldott a galamb szállására.
Ott aztán megnyugodott mert nem volt
komoly a seb s félig már be is gyógyult.
Egy egészen picike kis repesz-szilánk
karcolta fel a legjobb magyar galamb
hátát.

Raksányi azóta már megkapta a
kiszűst mellé a nagyvezüst is. Felső
tiszt körökben pedig most tárgyalnak
róla, hogy lehet-e egy állatnak — pláne
galambnak — vitézségi érmet adni. Azt
bizom a végső határozat az lesz, hogy:
lehet.

Meg is fogja kapni.

**Támogasd
a Vöröskeresztet!**

VÉGH KÁLMÁN

NYOMDATULAJDONOS,
KÖNYV- ÉS PAPIRKERESKEDŐ

minden nagyrabecsült megrendelő- és vevőközönsé-
gének, jóakaróinak, barátainak és ismerőseinek

ezúton kíván
BOLDOG ÚJÉVET!

Bajtársi szolgálat. Az acélgépi,
a bányatársulati, az üveggyári, a Bp. Star-
jáni gépgyár helybeli üzeme, a városi
körzet, továbbá az ipartestület bajtársi
szolgálati karácsonyi segélyben részesi-
tette a hadbavonultak családjait.

Újévi üdvözlések megváltása
címén Timaróczy Sándor, Duda Lajos
10—10 pengőt küldtek a helybeli Vörös-
keresztnek. Dr. Figus Béla fenti címen
5 pengőt juttatott a szegényeknek.

Adományok. A legutóbb lefolyt
vöröskeresztes gyűjtésen Dombi Andor
100 pengőt, Peész Árpád 30+40 pen-
gőt és a Pogács-féle üzlet 4 doboz sza-
loncukrot juttattak az akció után a Vö-
roskeresztnek.

MINDEN HÁZTULAJDONOSNAK ÉS
JÓAKARÓNAK

BOLDOG ÚJÉVET KIVÁNCOK

SZITÁR DÁNIEL
KÉMÉNYSEPRŐ-MESTER.

*Boldog újévet kívánunk min-
den magyar festvérünknek, harctéri
honvédeinknek, sebesült bajtársainknak
és családjaiknak.* Szerk.

Különös:

Ha Aranka barátja Rézikének.

„ az embernek barát az ellensége.
„ férfira azt mondják, hogy nő.
„ a kisasszony nagyra nőtt.
„ a vénasszony foghegyről beszél.
„ a költő takarékos.
„ egy robbanás hallatlan zajt okoz.
„ egy hatvani ember hetvenkedik.
„ valaki az Üllői-uton álldogál.
„ a vadásznak szerdán csütörtököt mond

[a puskája.

„ a földvári ember légvárakat épít.
„ a vak mélyen néz a pohár fenekére.
„ a porkoláb kezeskedik.
„ egy törpe óriási feltűnést kelt.
„ egy Édeskúthy savanyu vizet árul.
„ egy követ előzékeny.
„ egy szerző pazarló.
„ a szerencsén nő is fehér személy.
„ a sátoros cigány jól lakik.

Irta: Szipszer Lajosné.

Arverési hirdetés.

Pk. 3644/1942.

Deák Ferenc végrehajtó javára
(képv.: dr. Pap Dezső ügyvéd) 416 P 16
f. követelése és jár. erejeig a salgótarjáni
kir. járásbíróság 2585/1942. sz. végzésével
elrendelt végrehajtás során lefoglalt 1.080
pengő becsértékű alábbi ingóságok: lovak,
igáskocsi, rádió, üvegálmány szekrény,
pléhtetős pult boroskancsóval, szék. Zagyva
községben Gudinszky-utca. 1943. évi
február hó 3-án d. u. 3 órákor bírói-
lag elárvereztetnek.

Salgótarján, 1942. december 23.

Török Gyula
kir. bír. végrehajtó.

A tűzharcosok bajtársi ünne-
péről szóló referátát jövő számunkban
hozzuk. Szerk.

KEDVES VEVŐIMNEK,
ISMERŐSEIMNEK ÉS
BARÁTAIMNAK EZUTON

KIVÁNCOK BOLDOG ÚJÉVET

TIMARÓCZY SÁNDOR

VILLANYSZERELŐ-MESTER,
RÁDIO-, KERÉKPÁR- ÉS
VARRÓGÉPKERESKEDŐ.

*Emlékei egy
zagyvapálfalvai
kislánynak.*

Kislány, Te édes szőke, vagy barna,
Nem tudom ki vagy, szived hatalma
Jóssággal rám bilincset rakott,
Érte emlékei egy verset adok.

Már régen volt boldog Karácsonyom,
Sors vihara a szülői házban
Kívül, hej régen, régen elsodort.
Édes jó anyám, de régen csókolt!

Most itt kint messze az Oroszföldön
Ért szent Karácsony az édes öröm
Rózsája virult a karácsonyán,
Köszönöm kedves, hogy gondoltál rám!

Mint a csók olyan jó volt, úgy esett
Kis ajándékom a nagyszeretett,
Mely eljött hozzám most messze, messze
Boldoggá tett szent Karácsony este.

Kislány, Te édes szőke, vagy barna,
Alig várom, hogy elmenjünk haza!
Puskámra, hogy megkereslek Téged,
Vissza adom a sok édességet!...

Hírek és különfélek

365 tiszta lap.

Ajándékot vár mindenki újévre is.
Mindenki kap is ajándékot: egy új esz-
tendő, egy új naptárt, 365 új napot,
365 tiszta lapot. Hogy a nap is tiszta le-
gyen, mint a lap, ezen dolgozzék min-
denki maga is. Dobjuk a sutba a régi
naptárt és felejtjük is el. Az új esztén-
dő első boldogsága és első szerencséje
lenne az, ha el tudnánk felejtetni az utol-
só évek naptárait. A világ minden üzle-
tében lezárják a mérleget és „átviszik”
az újév számlájára a nyereséget, vagy
vesztéseket. Hát most, kivételesen, az
érzelmi világunkban ne „vigyünk át”
semmit az elmúlt esztendőkből. A lel-
künk fekete táblájáról töröljünk le min-
den adósságot, amivel az ördögnek tar-
tozunk. Képeletünk szerint az újév haj-
nalán a magyar szent koronát ördő két
angyal hozza mindenkinek azt a legérté-
kebb ajándékot, az új naptárt, amiben
még nincsen semmi bűn, semmi vér, sem-
mi gyűlölet. 365 nap tiszta lapját beir-
hatjuk munkával, szeretettel, becsülettel,
sikerrel.

Védjük szeretettel az embert és meg-
találjuk az Istent. Kacagjunk és kacagtas-
sunk, mulassunk és mulatassunk. Az ön-
zés orgiai csödbbe kergették a világot. Fe-
dezzük fel végre, hogy nevetni ingyen is
lehet és mindjárt jókedvre derül a világ.
Aki ép bölrel és ép észrel át tudta ezen-
vedni az utolsó évek naptárait, annak
van ezer oka és joga 1943 reggelén büszkén

örvendezni, hogy életben maradt. A pá-
pa csalhatatlanságával és a kuriai dönt-
vény erejével higgyünk, hogy rosszabb
többé már nem jöhet, mint ami volt.
Nyiljanak meg az ifjú szívek és remélje-
nek az aggók is. Tul kell harsogni az
ágyuk dörgését is, egy fehér, tiszta esz-
tendő jóslásával. Alakítsuk meg a jó em-
berek szövetségét. Tiszteljük a tehetsé-
geket. Kerüljük a hamisságot az üzletek-
ben és a szerelemben is. Hozzuk divat-
ba a tiszta kezek barátságos szorítását és
a jómodort. Bizni kell az Istenben és a
természet megújuló erejében: a sötét
éjszakában a hajnal bekövetkezését bir-
dető kakas nyakát ki lehet tekerni, de
a hajnal hasadását meggátolni nem lehet
—y—n.

APOLLO MOZGÓ

1942. december 31-én csütörtökön,
Szilveszterkor 6, 8 és 10 órákor
1943. január 1-én pénteken fél 3,
fél 5 és fél 7-kor, 2-án szombaton
d. u. fél 5 és fél 7-kor, 3-án vasár-
nap fél 1, fél 3, fél 5, fél 7-kor, 4-én
hétfőn d. u. fél 5 és fél 7 órákor

Nagy magyar filmsiker!

SZÜCS MARA HÁZASSÁGA

Zsigray Julianna regénye filmre.
Főszereplők: Pager Antal, Simor
Erzsi, Szőrényi Éva, Perényi László,
Pethes Ferenc és Pethes Sándor.
Kiegészítéssel: MAGYAR HIRADÓ

5-én kedden délután fél 5 és fél 7
órákor, 6-án szerdán d. u. fél 7 kor,
7-én csütört. d. u. fél 5 és fél 7 kor

„TOSCA”

Impeño Argentina, Michel Simon,
Rossano Brazzi főszereplésével,
Fimváltozat Giacomo Puccini za-
néjével. Kieg: UFA HIRADÓ

A „Végh-nyomda” személyzete ezúton
kíván boldog Újévet úgy a
harctéren küzdő, mint az it-
thon levő ismerőseinek és jó-
barátainak.

A felvidéki honvédek hőstette.

(Honv. haditudósító szd. Kuntár Lajos hdp. őrm.)

Régi időkben a hadseregek vezérei és alvezérei együtt küzdöttek katonáikkal, együtt buktak el, vagy vitték diadalra zászlóikat a harcmezőn. A hadigépek magyaranyu fejlődése megváltoztatta a háború képét s az új harcmodorok más szerephez juttatták a hadvezéreket, parancsnokokat. Az elmúlt világháborúban követelmény volt, hogy a magasabb parancsnokok távol legyenek az ellenségtől, hogy annak minden behatásától mentesen vezethessék hadműveleteiket. A közvélekedésnek alapján még ma is úgy vélekedik, hogy a magasabb parancsnokok biztos távolból irányítják egységeik mozgatait s az első vonalakba csak a legalkalmasabban látogatnak el. Ezzel szemben a valóság az, hogy hadműveleti egységeink parancsnokai meglepő közelségben vannak az ellenséghez és parancsnokaink szinte naponként látogatják az első vonalakat.

Magasabb parancsnokaink felkeresik az első vonalat, ha támadást készítenek elő, ha védelmi intézkedésre van szükség, ha buzdítani, ha dicsérni, vagy jutalmazni kell. Felkeresik a vonalakat váilalva mindenben katonáik sorsát, meghallgatják azok örömet, bánatát. Tudják azt, hogy a rájuk bízott ezrek nemzetünk színe-javából valók, tehát fokozott mértékben kell rájuk vigyázni, óvni az elkerülhető veszélyektől s úgy intézkedni, ahogy az, az adott körülmények közt a legjobb, a legcélravezetőbb.

Ezek járnak az eszemben most, amikor altábornagy-hadtestparancsnokunk és hadtestvezérkari főnökünk kíséretében igyekszem a Don partján védelemben levő felvidéki zászlóalj arcvonal szakaszába. A zászlóalj tegnap fényesen sikerült vállalkozást hajtott végre a Donon túl. Nagy Sándor főhadnagy parancsnoksága alatt egy századerejű csoport átkelt a Donon, az ellenség nyolc nagyobb és harmincöt kisebb földerdőjét megsemmisítette, harmincnégy foglyot ejtett s nagyobb mennyiségű tűzfegyvert zsákmányolt. Emellett az ellenségnek körülbelül 110—120 fő veszteséget okozott. A hadtestparancsnok a sikeres vállalkozásról szóló jelentés vétele után nyomban gépkocsiba ült, hogy mindjárt a helyszínen, ott ahol a vállalkozás történt, megjutalmazza a vállalkozásban résztvevő bátor fiait.

Nem messze járunk már a Dontól, amikor hirtelen megszakad a folyót eltakaró dombvonulat. Teljesen nyílt területen haladunk tovább. Ezüstösen fénylik előttünk a Don. Tulsó oldalán szétlőtt tornyu templom látszik. A körülötte meghúzódó házak vöröskatonák szállásai. A falu mögött emelkedő dombvonulat valószínűleg ellenséges figyelőhelyekkel van tele. Kellemetlen érzés világos nappal, kitűnő célpontként gépkocsizni az ellenség szeme előtt. Mászor biztosan csapkodnának már körülöttünk az ellenség aknavetőinek lövedékei, de most ugylátzik még mindig a tegnapi veszteség hatása alatt állanak.

Egyik, Donra-futó horhos szájánál vár a rohamvállalkozást végrehajtó század zászlóaljának parancsnoka törzsével. Itt hagyjuk gépkocsijainkat s gyalog ereszkedünk le a cserjés horhosba. Alig száz méterre a Dontól, nem messze a vállalkozás színhelyétől, feszes vigyázzban várnak a vállalkozás hősei.

Kilencvennégy hő, bátorszívű, vállalkozókedvű magyar!

A hadtestparancsnok megáll soraik előtt. Tekintetét lassan végighordozza a kemény férfarcokon. Kiolvassom tekintetéből, hogy szeretné megölelni valamennyi fiát, katonáját. A pillantása szinte simogatja a hős fiukat, akik önkéntes vállalkozásukkal újra öregbítették a magyar katona jóhíret s bizonyosságát adták ország-világ előtt, hogy bátran dobban a magyar sziv hazájától messze, több ezer kilométer távolságban is. Szeretet, megértés és nagyrabecsülés tölti meg ezt a kis völgyet. S ennek a megkapó hangulatnak különös aláfestést ad a minduntalan felhőrdülő ágyuszó s a különböző tűzfegyverek hangvegyülete.

A világháborút járt vitéz katona csak áll katonái előtt. Látom, amint összevil-

lannak a katonaszemek s érzem, hogy ebben a hangulatban újabb és újabb hőstettek elszántsága születik meg!

— Látom, büszkéek vagytok arra, hogy jelentkeztek erre a vállalkozásra! — szólal meg a hadtestparancsnok. S valóban boldogok lehetek és büszkéek is! Én bízom sikeretekben és tudtam, hogy vállalkozástok szép eredményt hoz. Reményem nem csalt meg s most nemcsak én, hanem az egész hadsereg büszke rátok. Szükség van az ilyen vállalkozásokra, mert az ilyen cselekedetek egyrészt fogyasztják, másrészt pedig megfélemlítik az ellenséget. Most láthattátok, amit különben már ugys tudtatok, hogy az ellenség harciértéke meg sem közelíti a tiéteket. Háromszor akkora volt az ellenség, mégis sikerült teljesen megsemmisítenetek. Segítsen meg benneteket továbbra is a magyarok Istene és adja, hogy még sok ilyen sikeres vállalkozástok legyen, mert a tegnapi követheitek újabbak is! Ugy-e?

— Igenis! — tör fel egyszerre kilencvennégy torokból.

S ez az „igenis”, mint valami fergeteg hömpölyög a szűk horhosban, aztán felkapja az őszi szél s viszi, sodorja át a Donon megremegtetve a bunkerok s erdők levegőjét. Ugy hangzik ez, mint kemény üzenet oda tula. Az orosz ugylátszik fel is fogja ennek az hangorkánnak mély értelmét, mert hirtelen, ideges ordítással megszólal két-három aknavető. A lövedékek itt robbannak a horhos szélén, de a kisd sereg áll mozdulatlanul szeretet hadtestparancsnoka előtt, aki nem törődve az orosz idegességével, „pihenj” vezénnyeltet s elvegyül honvédek között.

Szeretettel s közvetlenül elbeszélget több honvéddel. Egymásután szólítja meg a fiukat. Egyiktől ezt, a másiktól azt kérdezi. Főképpen a vállalkozás egyes mozzanatait felől érdeklődik.

— Hát neked mi bajod? — kérdezi az egyik bepölyölt fejű honvédet.

— Egy kis szilánkot kaptam! — feleli illedelmesen a kérdezt. — De semmi az egész, csak soha nagyobb bajom ne legyen!

Aztán egy átlótt sisakon áll meg a hadtestparancsnok tekintete. A sisak alatt barnaarcu, fiatal őrzető mosolyog.

— Szovjet puska lövedék lyukasztotta át! — mondja, de olyan hangon, mintha természetesnek venné, hogy az egész közéről kapott lövedék átütötte sisakját s neki mégsem történt semmi baja.

Király Vincének hívják az őrzetőt. Tőszegi földművesfiu. A vállalkozás alatt egymaga 85 kézigranátot dobott az ellenségre. Mint mondják, alig győzték hordani neki a „pótlást”.

— Ugy járkált a bunkerok között, mint otthon szokott vasárnap délután a lányok között — mondja Radnay István zászlós, a szakasz parancsnoka. Többször is kellett figyelmeztetnem, hogy fedezze magát s ne kísértse az Istent. Hiába beszélttem azonban neki, ugys viselkedett, mint egy megszállott s ujjongott, ha az eldobott kézigranátja telibe talált.

A hős őrzetőről megtudom még, hogy amikor egyik éjjel orosz géppisztolyosok próbálkoztak betörni a zászlóalj védőszakaszába. Király Vince éppen a géppuska felállításával volt elfoglalva; hirtelen három orosz tört reá. Őrzetőnk nem vesztette el lélekjelenlétét, felkapta géppisztolyát s mikor az csütörtökököt mondott, ütőeszközzel használva, mindhárom támadóját harcfeletenné tette.

— Nem azért születtem pénteken és tiszeharmadikán, — jegyzi meg mosolyogva Király Vince — hogy minden vacak orosz golyó eltaláljon!

A hadtestparancsnok büszkén veregeti meg a „szerencsés” napon született honvéd vállát s mosolyogva figyelmezteti, hogy azért csak vigyázzon magára, mert kár lenne érte, ha egyszer mégis csak eltalálna egy golyó. Azután hosszasan elbeszélget még több katonájával. Ebédre is velük marad s együtt eszik a párolgó marhapörköltet.

A német hadijelentés este már rádión adta tudtul a felvidéki honvédek e sikeres vállalkozását...

Nyomatott: „A MUNKA”—nyomdában, Salgótarján

Tavaszi ujdonság!

SZÜCS-FÉLE

„Vitamin Crém”

A legmodernebb elvek szerint készített VITAMINDUS arccrém. Az arcbőr természetes tápanyagait tartalmazza s ezért rugalmassá, üdév teszi és megóvja a ráncosodástól.

SZÜCS-FÉLE

„Bubi Arcszesz”

Megszünteti pattanásait és az arcbőr zsírosságát.

Kapható:

SZÜCS RÓBERT
MAGYAR KORONA
GYÓGYSZERTÁRÁBAN.
SALGÓTARJÁN.

Salgótarján megyei város polgármesterétől.
8818/1942.

Löwinger Rezső alapítvány
kamatai.

Pályázati hirdetmény.

Néhai Löwinger Rezső 1200 pengős alapítvány 1941. II. félévi és 1942. I. félévi kamataira pályázatot hirdetek.

Az alapítvány kamataira minden salgótarjáni szegény pályázhat. A kérelmek előszóval vagy írásban a városbáza szociális ügyosztályán földszint 10. sz. ajtó alatt terjesztendők elő.

Pályázati határidő 1942. dec. 30.

Salgótarján, 1942. december 3.

Dr. Förster Kálmán
polgármester.

IRDESSEN!

A MUNKA

POLITIKAI HETILAPBAN!

Gyenge előmenetelű polgári iskolai tanulók tanítását vállalja Klein Béla. Értekezni lehet: hétköznap 12—1-ig, vasárnap 9—4 ig lakásomon Menház-utca 25. szám.

Bútorozott szobát keresek január 1-re lehetőleg a Fő-térhez közel. „Uri” jelígre a kiadóba.

A MÁSZ hizlalási akciója. A MÁSZ felhívja a termelők és keresztyén ipari hizlalók figyelmét arra, hogy tengeri és árpa kiutalása mellett — legkevesebb 20 darab sertésre — most is köt hizlalási megállapodásokat. Az érdekeltektől keresztyén ipari hizlalók felvilágosításért forduljanak a Magyar Állat és Állati Termékek Kivitel Szövetkezet központjához, Budapest, V. Aulich-utca 8.

TÁBORI POSTÁRA „Minta értékeik” csomagok feladását a postaigazgatóság megszüntette, viszont a tábori levelezőlap csomagszállító igazolványára 1 kg. helyett 2 kg. küldhető.

Talált tárgy. Salgótarján m. város területén 1 drb. enigma nikkal zsebóra találtatott. Igazolt tulajdonosa a rendőrkapitányságon a hivatos órák alatt átvetheti.

IGMÁNDI KESERÜVIZ
minőségű egyedül

A salgótarjáni kir. járásbírószék mint telekkönyvi hatóság.

3605/1942. tk. sz.

Árverési hirdetmény és kivonat.

Orsz. Falusi Kislakásépítő Szövetkezet végrehajtónak Mencei István (bagó) és neje sz. Pál Veronika végrehajtást szenvedők ellen indított végrehajtási ügyben a telekkönyvi hatóság a végrehajtó kérelme következtében az 1881 LX. t. c. 144, 146 és 1475, valamint az 5610/1931 M. E. sz. rendelet 21-23 §-a értelmében a végrehajtási árverést 1943 P. 80 fillér tökékövetelés ennek 1930. évi június 1. napjától járó 4 százaléka kamata és az árverési kérvényért ezuttal megállapított 10 P költség behajtása végett

a Karancsalja községben fekvő s a karancsaljai 504 tjknyben A+1 sor (248(d)77) hrsz. alatt felvett Mencei István (bagó) és neje sz. Pál Veronika végrehajtást szenvedők nevében álló házhely báltelek ingatlanra 4000 P. kikiáltási árral.

Mindazonáltal a B. 3. alatt az Északmagyarországi Egyesített Készítőbánya és Iparvállalat rt. javára bekebelezett köszönjokok fenntartásával.

A telekkönyvi hatóság az árverésnek Karancsalja községében megállapította 1943. január 14. napjának d. o. 10 óráját tűzi ki.

Az árverési feltételek a következők:

1. Az árverés alá eső ingatlant a kikiáltási ár felénél alacsonyabb áron eladni nem lehet, 1908. XLI. t. c. 26. §

2. Az árverelni szándékozók kötelesek bánatpénzt a kikiáltási ár 10 %-át készpénzben, vagy az 1911: L. tc. 127. §-ában meghatározott árfolyammal számított ovadékképes értékpapírosban letétbe, vagy a bánatpénznek előleges bírói letétbe-helyezéséről kiállított letéti elismervényt a kiküldöttnek átadni és az árverési feltételek aláírni. (1881: LX. t. c. 147, 150, 170 §§., 1908: XLI. tc. 21. §)

4. Az, aki az ingatlanért a kikiáltási áránál magasabb ígéretet tett, ha többet senki sem ígér, köteles nyomban a kikiáltási ár százaléka szerint megállapított bánatpénzt az általa ígért ár ugyanannyi százalékaig kiegészíteni.

Salgótarján, 1942. évi szept. 21.

Dr. Usák s. k.

kir. jbró.

A kiadmány hiteles:
Fábián
kezelő

Megjelenik minden hó 1-én a filatélia minden ágával foglalkozó szaklap. A

Bélyeghiradó

Felelős szerkesztő: DOBÓ ISTVÁN. Szerkesztőség és kiadóhivatal: Szabadka, Egreesy utca 2 szám.

Megrendelhető és kapható: VEGH KÁLMÁN könyv és papirkereskedésében SALGÓTARJÁN

Egyesszám ára 60 fillér. Előfizetés egész évre 7 pengő, szövetségi tagoknak 6 pengő.

Körzeti egyedarusítót keresek

a bór- és cipőszakmába vágó, igen nagy lehetőséget nyújtó szabadalmamat képező új tömegcikk forgalombahozására megyei kizárólagossággal.

Megfelelő gyakorlattal, referenciával rendelkező cégek ajánlatát kérem.

Fábry Lajos nagykereskedő
Budapest, VI. Jókai-utca 18. szám
alá küldeni.

Nyomdatulajdonos: Vég Kálmán